

Arrest

nr. 219 437 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b / 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 augustus 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in functie van zijn zus, A. B. O., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

1.2. Op 2 februari 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) in het kader van de onder 1.1. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoeker neemt op 14 februari 2017 kennis van deze beslissing.

1.3. Op 4 juli 2017 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit wederom in functie van gezinshereniging met zijn Nederlandse zus, A. B. O.

1.4. Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde in het kader van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2017.

1.5. Op 9 november 2017 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit ook opnieuw in functie van gezinshereniging met zijn Nederlandse zus, A. B. O.

1.6. Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde in het kader van de onder punt 1.5. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 mei 2018.

1.7. Op 9 mei 2018 dient de verzoeker wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit ook nogmaals in functie van gezinshereniging met zijn Nederlandse zus, A. B. O.

1.8. Op 8 november 2018 neemt de gemachtigde in het kader van de in punt 1.7. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een ter post aangetekende zending van 9 november 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.05.2018 werd ingediend door:

Naam: A. B.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.05.2018 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde A. B. O., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kopie internationaal reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd te Antwerpen op 08.12.2011*
- attest dd. 09.05.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag vanwege het OCMW te Antwerpen. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.03.2018, 16.04.2018, 15.06.2018 en 16.07.2018*
- betalingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (huisbaas betrokkene) dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 03.05.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Luminus dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Waterlink dd. 05.02.2018*
- document met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (fiche n°281.20 - jaar 2018)*
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 03.08.2018 op naam van betrokkene*

Echter, het gegeven dat de voorgelegde documenten werden geactualiseerd (verklaring lidmaatschap De Voorzorg, OCMW-attest, geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, bewijzen betaling huur en nutsvoorzieningen en documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon), doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 02.02.2017, 02.10.2017 en 03.05.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

Uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen formuleert de verweerder de volgende exceptie:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker op 18 december 2018 een tiende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus, A. B. O..

Gelet op het feit dat verzoeker opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont hij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering.

Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan belang onontvankelijk.”

De Raad wijst er evenwel op dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cf. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D’CATALAN WINES).

De stelling van de verweerder dat de verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden akte omdat hij een nieuwe aanvraag heeft ingediend en omdat hij een nieuwe bijlage 19ter heeft ontvangen, zonder echter concreet te duiden op welke manier er voor de verzoeker geen concreet voordeel meer zou zijn verbonden aan de eventuele vernietiging van de bestreden akte, voldoet hieraan niet. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de bestreden akte naast een verblijfsweigering tevens een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. De verweerder licht niet concreet toe hoe het indienen van de nieuwe verblijfsaanvraag en het bezit van een ‘nieuwe bijlage 19ter’ ertoe zou leiden dat de verzoeker geen voordeel kan halen uit een eventuele nietigverklaring van deze beide beslissingen.

De opgeworpen exceptie is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Wat de weigeringsbeslissing betreft:

1.- De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 09 mei 2018 in functie van zijn zus verschillende bijkomende stukken neergelegd, dewelke hij bij zijn vorige aanvraag niet had bijgebracht. De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Echter, het gegeven dat de voorgelegde documenten werden geactualiseerd (verklaring lidmaatschap De Voorzorg, OCMW-attest, geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, bewijzen betaling huur en nutsvoorzieningen en documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon), doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 02.02.2017, 02.10.2017 en 03.05.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden..”

Verder motiveert de verwerende partij op geen enkele manier waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 02-02-2017, 02-10-2017 en 03-05-2018. Een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlagen 20 is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze bijkomende stukken.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om, enerzijds voor te houden dat niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, en anderzijds te stellen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond voldaan te hebben aan de voorwaarden, heeft hij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar broer, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker sedert verschillende jaren maandelijks een bedrag gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden in het land van herkomst.

Niettegenstaande deze stortingen op zich reeds het “ten laste zijn” bewijzen, heeft verzoeker een attest van de Marokkaanse overheid bijgebracht, m.n. Attestation de Charge de Famille, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon.

Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

Bovendien blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij alle door verzoeker bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken.

Meer nog, zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat verwerende partij wel degelijk alle bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 02.02.2017, 02.10.2017 en 03.05.2018, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt waarom deze bijkomende documenten geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon!

Dat een dergelijke beslissing van verwerende partij reeds in het verleden heeft geleid tot de nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden!

3.-

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, teneinde niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat.

Het Hof heeft geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

4.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de

bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

5.-

Bijgevolg heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

2.2. Wat het bevel betreft:

6.-

Ook hier heeft verwerende partij zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.

Het bevel van verwerende partij om het grondgebied te verlaten is totaal niet duidelijk gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het; aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precarie verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoeker een raadsel! Dat verzoeker deze motivering absoluut niet begrijpt.

Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is.

In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet zou behoren tot de kerngezin van zijn zus, quod certum non! Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond.

Uit de bovenvermelde standaardmotivering blijkt eveneens dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert.

Dat de handelswijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren. Dat een dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuurs-optreden door de overheid.

Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke vage manier beslissingen neemt en motiveert. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten...

7.- De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS

22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig is.”

De bestreden akte bevat twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1.1. In een eerste middelenonderdeel voert de verzoeker een betwisting omtrent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij beroept zich dienaangaande op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

4.1.1.1. De formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker voert in het kader van de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan dat in de bestreden akte geen afdoende motivering werd geboden omtrent de bijkomende stukken die hij bij zijn aanvraag heeft neergelegd. De verzoeker meent dat er louter wordt verwezen naar de vorige bijlagen 20 van 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018 en hij stelt dat de gemachtigde niet toelicht waarom de nieuwe stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit deze vorige bijlagen 20. De gemachtigde zou evenmin hebben gemotiveerd waarop hij zich baseert om enerzijds te stellen dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds ‘ten laste’ was van of ‘deel uitmaakte van het gezin’ van zijn zus, en om anderzijds te stellen dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het staat niet ter betwisting dat de verzoeker op 9 mei 2018 voor de vierde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart in functie van zijn zus die Nederlands staatsburger is. In de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(…)”

Daar artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familielid *“in het land van herkomst”* ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en de bewijslast ter zake, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, enkel bij de aanvrager zelf ligt, volstaat de gemotiveerde vaststelling dat er geen bewijs wordt geboden van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, om de aanvraag voor een verblijfskaart van een ‘ander familielid’ in de zin van artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet te weigeren.

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.05.2018 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde A. B. O., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kopie internationaal reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd te Antwerpen op 08.12.2011

- attest dd. 09.05.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag vanwege het OCMW te Antwerpen. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.03.2018, 16.04.2018, 15.06.2018 en 16.07.2018
- betalingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (huisbaas betrokkene) dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 03.05.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Luminus dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Waterlink dd. 05.02.2018
- document met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (fiche n°281.20 - jaar 2018)
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 03.08.2018 op naam van betrokkene

Echter, het gegeven dat de voorgelegde documenten werden geactualiseerd (verklaring lidmaatschap De Voorzorg, OCMW-attest, geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, bewijzen betaling huur en nutsvoorzieningen en documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon), doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 02.02.2017, 02.10.2017 en 03.05.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

Uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd."

Deze motivering is, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins beperkt tot de loutere verwijzing naar de negatieve beslissingen die inzake de drie vorige aanvragen werden getroffen op 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018. De gemachtigde stelt immers vooreerst vast dat de verzoeker een vierde aanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn Nederlandse zus. Vervolgens citeert de gemachtigde de op de aanvraag toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Daarna gaat de gemachtigde in op de documenten die de verzoeker bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden die zijn opgelegd in de voormelde artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2. De gemachtigde somt de stukken op die de verzoeker heeft voorgelegd bij zijn vierde verblijfsaanvraag en hij licht op beknopte wijze de inhoud van deze stukken toe:

"- kopie internationaal reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd te Antwerpen op 08.12.2011

- attest dd. 09.05.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag vanwege het OCMW te Antwerpen. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.03.2018, 16.04.2018, 15.06.2018 en 16.07.2018
- betalingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (huisbaas betrokkene) dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 03.05.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Luminus dd. 05.02.2018, 06.03.2018, 09.04.2018, 05.06.2018, 03.07.2018; Waterlink dd. 05.02.2018
- document met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (fiche n°281.20 - jaar 2018)
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 03.08.2018 op naam van betrokkene."

Verder geeft de gemachtigde aan dat de voorlegde stukken een actualisatie betreffen van de volgende documenten: "verklaring lidmaatschap De Voorzorg, OCMW-attest, geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene, bewijzen betaling huur en nutsvoorzieningen en documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon" en motiveert hij dat deze geactualiseerde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bijlagen 20 van 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018. Vervolgens verwijst hij ook uitdrukkelijk naar de voornoemde bijlagen 20.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende

motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op resp. 14 februari 2017, 9 november 2017 en 9 mei 2018 in kennis werd gesteld van de beslissingen van 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018 (bijlagen 20). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlagen 20 reeds op uitvoerig gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat de verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij *“reeds in het land van herkomst”* ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. De verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor als waarom de bijlagen 20 van 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018 niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. De motieven van de bijlagen 20 worden dus, door de expliciete verwijzing in de thans bestreden akte, geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoeker ook het kader van zijn vorige aanvragen een verklaring van lidmaatschap van ‘De Voorzorg’, een OCMW-atteest, geldstortingen vanwege de referentiepersoon, bewijzen van betaling huur en nutsvoorzieningen door de referentiepersoon en documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon had bijgebracht. In de drie vorige bijlagen 20 van 2 februari 2017, 2 oktober 2017 en 3 mei 2018 wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze documenten geen bewijs vormen van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Zo wordt reeds in de bijlage 20 van 2 februari 2017 als volgt gemotiveerd:

“- verklaring van lidmaatschap van bij De Voorzorg (ziekenfonds) dd 19.09.2016 (...)

- inkomsten van de referentiepersoon

- attesten dd 02.09.2016 van het OCMW Antwerpen waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen van het OCMW (...)

- bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de periode augustus – september 2016; betalingsbewijzen van vaste kosten door referentiepersoon (huur, Luminus) voor de periode augustus – september 2016. Er werden echter geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene ook financieel / materieel ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 15.06.2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Marokko of Nederland. Betrokkene verblijft bovendien reeds sinds 02.07.2012 onafgebroken in België, daar waar de referentiepersoon pas sinds 26.05.2015 in België gevestigd is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat met onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. (...)

De gemachtigde besluit in de thans bestreden akte als volgt:

“Uit het geheel van de gekende gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De in de thans bestreden akte opgenomen motieven, in samenlezing met de motieven van de vorige bijlagen 20 waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, volstaan om te begrijpen om welke redenen, in rechte en in feite, de huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde benadrukt dat de verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus. Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat de verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus. De gemachtigde stelt bovendien vast dat in het kader van de huidige aanvraag, in vergelijking met de vorige aanvragen, slechts een aantal (uitdrukkelijk opgesomde) documenten werden geactualiseerd, waarbij hij verwijst naar de motieven van de vorige bijlagen 20. In deze vorige bijlagen 20 werd omtrent dezelfde documenten, doch van oudere datum dan de thans voorgelegde documenten, reeds geoordeeld dat hiermee niet was aangetoond dat de verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de vorige aanvragen (waarvan de eerste dateert van 4 augustus 2016) ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. De gemachtigde heeft zodoende dus geoordeeld dat de actualisatie van diezelfde documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst (en dus van vóór zijn komst naar België in 2012 en de vestiging van de referentiepersoon in België in 2015) ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Deze motivering is dan ook draagkrachtig in het licht van de voorwaarden die zijn bepaald in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet.

De in de bestreden akte opgenomen motieven volstaan om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

4.1.1.2. In de mate dat de verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en waar hij argumenteert dat de gemachtigde de aanvraag niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoeker lijkt zich voorts te willen beroepen op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoeker argumenteert dat dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige wijze geld stortte aan haar broer om in zijn land van herkomst in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (hetgeen door de gemachtigde niet zou zijn betwist), stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoeker in het kader van de huidige aanvraag bewijzen zou hebben voorgelegd van enige geldstorting van de referentiepersoon aan de verzoeker in diens land van herkomst, Marokko. Bovendien heeft de gemachtigde vastgesteld dat de thans voorgelegde stortingen dateren van maart, april, juni en juli 2018. Uit niets blijkt dat de gemachtigde zou erkennen dat deze stortingen geschieden aan de verzoeker in diens land van herkomst. In tegendeel, door te verwijzen naar de vorige bijlagen 20 (zie supra punt 4.1.1.) en door te besluiten dat uit het geheel van de gekende gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, betwist de gemachtigde net wel dat de geldstortingen geschieden om de verzoeker in diens land van herkomst financieel te onderhouden.

Ook waar de verzoeker verwijst naar een '*Attestation de Charge de Famille*', stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker een dergelijk attest heeft voorgelegd bij de thans voorliggende aanvraag van 9 mei 2018. Dergelijke attesten werden wel voorgelegd in het kader van twee eerdere aanvragen, doch hieromtrent werd reeds in de bijlagen 20 van 3 mei 2018 en 2 oktober 2017 op definitieve wijze geoordeeld dat zij niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging. De verzoeker heeft tegen deze voorgaande weigeringsbeslissingen geen rechtsmiddel aangewend, zodat hun wettigheid definitief vast staat. In elk geval diende de gemachtigde enkel te motiveren over en diende hij enkel rekening te houden met de documenten die de verzoeker bij de huidige aanvraag heeft gevoegd. De verzoeker kan in de thans bestreden weigeringsbeslissing dan ook geen motivering of onderzoek verwachten van het '*Attestation de Charge de Famille*' dat hij bij de thans voorliggende aanvraag niet (meer) heeft voorgelegd.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Ook waar de verzoeker vaagweg vermeldt dat geen rekening werd gehouden met alle bijgebrachte stukken, toont hij niet concreet aan dat de gemachtigde bepaalde relevante elementen van de aanvraag van 9 mei 2018 heeft veronachtzaamd bij het treffen van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

4.1.1.3. De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3, §3 *juncto* artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de verzoeker een aanvraag heeft ingediend om een verblijfsrecht te krijgen als een 'ander familielid' van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en niet als een 'familielid' van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, van diezelfde wet. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet voorziet overigens uitdrukkelijk dat het moet gaan om "*niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden*". Bijgevolg valt niet in te zien hoe de bestreden weigeringsbeslissing artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet kan schenden.

Waar de verzoeker verwijst naar artikel 47/3, §3, van de vreemdelingenwet, is verzoekers grief evenmin dienstig. Dit artikel handelt immers over "*andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°*" van de vreemdelingenwet. Ook deze bepaling is *in casu* niet relevant.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker met zijn rechtstheoretische uitweiding onder punt 3 van het middel en met zijn blote beweringen dat hij aan alle vereisten van de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voldoet, dat de tenlasteneming reeds bestond in het land van herkomst en dat de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon nog steeds bestaat, de concrete motieven van de bestreden beslissing, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, niet weerlegt. Het betoog dat uit de overgemaakte stukken zou blijken dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om te vermijden dat de verzoeker ten laste zou vallen van de Belgische staat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn of 'deel uitmaken van het gezin' van de referentiepersoon in het land herkomst, zoals bepaald in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Door middel van zijn betoog geeft de verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat zij kennelijk onredelijk zou zijn of dat de gemachtigde de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepalingen is dan ook niet aangetoond.

4.1.1.4. Waar de verzoeker aanvoert dat een belangenafweging moet worden gemaakt, zoals bedoeld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), is zulks betoog niet dienstig. Immers valt verzoekers situatie niet onder de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de zus van de verzoeker een Unieburger en geen derdelander is.

De bestreden beslissing heeft ook geen uitstaans met artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien deze geen "(...) *besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid* (...)" behelst en aangezien de verzoeker ook niet kwalificeert als een 'familielid van een burger van de Unie', zoals bedoeld in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn die de bescherming tegen verwijdering geniet.

Verder stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan het verblijf, zoals bedoeld in artikel 42bis van de vreemdelingenwet, waarbij in tegenstelling tot bij het nemen van onderhavige beslissing, wel rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezinssituatie, de economische, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst.

Het betoog dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezins- en familiesituatie van de verzoeker en de daaruit afgeleide schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt hieronder onderzocht, in het kader van het middelenonderdeel dat gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker kan zich alleszins niet dienstig op dit artikel beroepen bij zijn kritiek tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4.1.1.5. Het eerste middelenonderdeel is niet gegrond.

4.1.2. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde verplicht zou zijn om in de akte van de verwijderingsmaatregelen zelve een uitdrukkelijke motivering op te nemen omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”*. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind (indien van toepassing) en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

In de bestreden akte zijn de volgende motieven opgenomen als waarom aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

De gemachtigde licht voorts, hoewel daartoe geen principiële verplicht bestaat, tevens uitdrukkelijk toe dat de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen in verzoekers geval niet aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Aangezien de gemachtigde concreet ingaat op verzoekers verblijfstoestand (hij heeft zijn legaal verblijf overschreden) en aangezien er tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent het gezinsleven met de referentiepersoon terwijl ook wordt vastgesteld dat er in verzoekers geval geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn kritiek dat er met *“copy/paste”*-technieken en op vage en gestandaardiseerde wijze werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoeker brengt thans geen enkele concreet element naar voor waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben genomen. Door enkel vaagweg te stellen dat de gemachtigde *“de relevante elementen in het dossier”* en *“de financiële – sociale – economische en gezinssituatie”* heeft genegeerd, toont de verzoeker geenszins aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid tot het besluit is gekomen om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Evenmin toont de verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde bepaalde relevante gegevens heeft veronachtzaamd bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing.

Verder dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel in rechte en in feite afdoende is gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

In de mate dat de verzoeker tevens de schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot de eenvoudige ontkenning van het motief dat hij niet behoort tot het kerngezin van zijn zus. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het middel is op dit punt dan ook niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook het tweede middelenonderdeel ongegrond is.

4.1.3. Het eerste middel is derhalve, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“8.- Verwerende partij heeft in casu geen beslissing genomen conform de regels vervat in artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG).

Het voormeld artikel 10 bepaalt het volgende:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”

Conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn dient verwerende partij binnen een termijn van zes maanden na datum van indiening van een aanvraag, terzake vastgesteld door afgifte van een document, een beslissing te nemen over de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger. Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof van Justitie noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof van Justitie ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Volgens recente rechtspraak van het Hof van Justitie dient, conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, de kennisgeving van de beslissing te geschieden binnen diezelfde termijn van zes maanden waarin de beslissing dient te worden genomen. Het ‘Diallo’-arrest (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo) bepaalt namelijk dat het voormeld artikel 10 moet worden uitgelegd dat de beslissing over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht!

In casu heeft verzoeker op 09.05.2018 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van een Unieburger. Verwerende partij heeft net binnen de termijn van zes maanden de bestreden beslissing genomen, namelijk op 8.11.2018. De akte van kennisgeving werd opgesteld op 9.11.2018. De beslissing werd echter pas op 12.11.2018 aangeboden bij de postdiensten. De aangetekende brief werd pas op 14.11.2018 aangeboden op het adres van verzoeker.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de kennisgeving geenszins is gebeurd binnen de gestelde termijn van zes maanden.

De bestreden beslissing schendt niet alleen het artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, doch is eveneens niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dit middel is dan ook ernstig.”

De verzoeker citeert artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn en laat gelden dat de thans bestreden beslissing hem niet binnen de in voormeld artikel bepaalde termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

De verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende betwisting echter niet beroepen op een schending van artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans bestreden beslissing omvat immers de weigering van verzoekers aanvraag, op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, voor een verblijfskaart van een 'ander familielid van een burger van de Unie', meer bepaald in functie van zijn Nederlandse zus. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

"1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1, begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden gedefinieerd in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn de begunstigden van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Het betreft de volgende familieleden:

"a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, doch dat hij om een verblijf heeft gevraagd als een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met verzoekers Nederlandse zus).

Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn vallend, familielid zijn van een Unieburger, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken” (HvJ 5 september 2012, C 83/11, *Rahman*, § 19).

De Raad wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 het volgende heeft gesteld:

“Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

– dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

– dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

– dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

– dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.” (HvJ 5 september 2012, C 83/11, *Rahman*, § 26).

De in artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalde verplichting dat “het verblijfsrecht” van “familieleden van een burger van de Unie” binnen de zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag “wordt vastgesteld”, is derhalve niet van toepassing op aanvragen van ‘andere familieleden’, in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a), van de Burgerschapsrichtlijn, die niet alleen geen afgeleid “verblijfsrecht” ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn maar voor wie de lidstaten bovendien over een ruime beoordelingsmarge beschikken om in hun nationaal recht de verblijfsvoorwaarden vast te stellen en voor wie de lidstaten zelfs niet verplicht zijn om de aanvraag in te willigen ook al toont de betrokken derdelander overeenkomstig “artikel 10, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn” aan dat hij ten laste is van de burger van de Unie.

De verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de uitlegging van het Hof van Justitie in het arrest *Diallo* van 27 juni 2018. Dit arrest handelt immers over de situatie van een derdelander die een aanvraag had ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, lid 2, sub d), van de Burgerschapsrichtlijn, terwijl het Hof van Justitie in datzelfde arrest omtrent artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, uitdrukkelijk het volgende stelt:

“Reeds uit de bewoordingen van die bepaling blijkt dus dat de lidstaten een verblijfskaart moeten afgeven aan de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38, uiterlijk zes maanden na aanvraag ervan.” (HvJ 27 juni 2018, C 246/17, *Diallo*, § 34).

Ook hieruit blijkt derhalve dat het bepaalde in artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn enkel van toepassing is op aanvragen van familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van diezelfde richtlijn.

Aangezien de thans bestreden beslissing niet de weigering inhoudt van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn, kan de thans bestreden beslissing geen schending inhouden van artikel 10, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE